

תת"ע 17614/03/23 - מדינת ישראל נגד אסתר בן יששכר

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 2754-05-18 מדינת ישראל נ' בן יששכר
תיק חיצוני: 29117006436

בפני	כבוד השופט אלעד שור
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אסתר בן יששכר

החלטה

1. בפניי בקשת ההגנה לצוות על אוצר המדינה תשלום הוצאות משפט, וזאת לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק העונשין**").

רקע עובדתי:

2. ביום 27.12.17 ניתנה למבקשת הודעת קנס בגין כך שנהגה באופנוע מסוג דיילים מ.ר. 4469530 ברחוב ביאליק 15 ברמת גן, על המדרכה, שלא לשם חצייתה, כדי להיכנס לחצרים או לצאת מהם, וזאת בניגוד לתקנה 38(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**").

3. בהמשך לבקשתה של המבקשת להישפט בגין העבירה, הוגש כנגדה כתב אישום ביום 6.5.18 המייחס לה עבירה לפי סעיף 38(א) לתקנות התעבורה, ונקבע דיון בעניינה ליום 20.9.18.

4. טרם אפרט את השתלשלות ההליכים, יצוין כי מדובר בהליך ברירת משפט על דו"ח בסך 250 ₪, אשר **התנהל במשך 4 וחצי שנים**, אל מול מותבים שונים ו-2 ערכאות שונות, שכלל בקשות דחייה רבות של המבקשת בטענות שונות, וכן בקשות נוספות רבות מצד המבקשת, הכל כפי שיפורט להלן.

השתלשלות ההליכים:

5. בדיון ההקראה הראשון מיום 20.9.18 ביקשה המבקשת לדחות את מועד הדיון על מנת לקבל את חומר החקירה, והדיון נדחה ליום 24.12.18.

6. ביום 9.10.18 הגישה המבקשת בקשת דחייה נוספת בכדי למצות את ההליכים המקדמיים אל מול התביעה המשטרית, והדיון נדחה ליום 23.1.19.
7. בדיון מיום 23.1.19, לאחר דחייה של כשלושה חודשים לשם מיצוי הידברות עם התביעה, ביקשה המבקשת דחייה נוספת על מנת להציג לתביעה סרטונים ומסמכים. כתוצאה מכך הדיון נדחה ליום 14.2.19.
8. בדיון מיום 14.2.19, עדכנה המבקשת כי העבירה לתובע במעמד הדיון, סרטונים ותמונות לצורך עיון והחלטה, ועל כן נדרשת דחייה נוספת. בית המשפט דחה את הדיון ליום 20.5.19. בנקודה זו יוער כי לא ברור לבית המשפט מדוע לא הגישה המבקשת את המסמכים הנדונים עובר למועד הדיון ובכך יכולה הייתה לחסוך זמן שיפוטי ניכר.
9. בדיון מיום 20.5.19, התביעה הודיעה כי לאחר שבחנה את טענות המבקשת, הוחלט להמשיך בהליכים כנגדה. באותו מועד, המבקשת כפרה באשמה ובעובדות, והתיק נקבע להוכחות.
10. ביום 21.5.19, עובר למועד ההוכחות, הגישה המבקשת בקשה לעיון בחומרי חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), בטענה לאכיפה בררנית, וביקשה לקבוע דיון בעניין זה.
11. דיון בבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ, נקבע ליום 24.6.19. לאחר ששני זימונים שנשלחו למבקשת חזרו בציון "לא ידוע במען", ביום 8.9.19, בית המשפט הורה על מחיקת הבקשה, בנימוק כי המבקשת לא הגישה שום בקשה נוספת מטעמה אשר מתעניינת בתוצאות ההליך וכי הזימונים אליה חזרו.
12. ביום 19.11.19 הגישה המבקשת בקשה חדשה לפי סעיף 74 לחסד"פ, כאשר ביקשה לקבוע דיון ולהמציאו לכתובתה הנכונה. לטענתה, המשיבה ביצעה מסירה לכתובת שגויה ולכן לא קיבלה כל החלטה בנושא. במקביל לבקשה זו, הגישה המבקשת בקשה לדחיית הדיון בתיק העיקרי וזאת מהטענה כי לא ניתן לקיים הליך הוכחות ללא ראיות. בית המשפט בהליך העיקרי ביטל את מועד ההוכחות הקבוע, וקבע תזכורת צדדים ליום 22.12.19.
13. המבקשת לא התייצבה לדיון התזכורת, והמשיבה ביקשה דחייה על מנת לזמנה בשנית. הדיון נדחה ליום 9.2.20.
14. ביום 12.1.20, קבע בית המשפט בבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ, כי על התביעה להעביר לעיונה של המבקשת דוח עיסוק בקשר עם מועד ביצוע העבירה. עוד נקבע כי יתר בקשותיה יישמעו במסגרת התיק

העיקרי במהלך ניהולו.

15. ביום 3.2.20, הגישה המבקשת בקשת דחייה נוספת בתיק העיקרי בנסיבות אישיות, ובית המשפט דחה את הדיון ליום 15.3.20. בהמשך לכך, ולאור מצב החירום שהיה במדינה עקב נגיף הקורונה, ובהחלטת בית המשפט, הדיון נדחה ליום 19.5.20.

16. ביום 13.5.20 הגישה המבקשת בהליך העיקרי בקשת דחייה נוספת בטענה כי המשיבה אינה מקיימת את החלטות בית המשפט ולא העבירה לידיה את דוח העיסוק. כמו כן, ביקשה לקנוס את המשיבה בהוצאות משפט ולהורות על דחיית הדיון בנסיבות אישיות. בית המשפט דחה את בקשתה של המבקשת והדיון נותר בעינו.

17. ביום 17.5.20, יומיים עובר הדיון הקבוע בעניינה, הגישה המבקשת בקשה לצו ביזיון בית משפט וכן הוצאות למשיבה, זאת מהטענה כי המשיבה לא העבירה לעיונה את דוח העיסוק כפי שקבע בית המשפט מיום 12.1.20 בהליך לפי סעיף 74 לחסד"פ.

18. לאחר תגובת המשיבה מיום 19.5.20 כי נפלה טעות וכי היא העבירה לידי המבקשת את המסמך המבוקש, בית המשפט קבע כי הבקשה מתייתרת, ושאר טענות ההגנה יידונו במסגרת התיק העיקרי.

19. במסגרת התיק העיקרי, המבקשת הגישה בקשות דחייה נוספות, ביניהן בקשה לעיון חוזר בבקשת הדחייה שנדחתה מיום 13.5.20, כאשר בית המשפט נעתר לבקשה זו ודחה את הדיון ליום 31.5.20, ובקשת דחייה נוספת אשר נדחתה לאחר שביקשה שהדיון יתקיים לאחר הדיון בבקשתה להוצאת צו ביזיון בית משפט.

20. ביום 24.5.20, הגישה המבקשת בקשה נוספת לדחיית מועד הדיון וכן בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ בעניין עברו המשמעתי של השוטר שרשם את הדו"ח, ומסמכים אשר מצביעים על נוכחות אנשים נוספים במקום האירוע. בית המשפט דחה את הבקשה לדחיית הדיון, וקבע כי יתר הבקשות יידונו במעמד הדיון.

21. בדיון מיום 31.5.20, בהמלצת בית המשפט, התביעה הודיעה כי היא מוכנה לשקול את המשך ההליכים בתיק, והדיון נקבע לתזכורת תביעה ליום 1.7.20.

22. לאחר דחייה נוספת לבקשת התביעה, הודיעה התביעה ביום 9.7.20 כי בכוונתה להמשיך בהליך כנגד המבקשת. כתוצאה מכך נקבעה תזכורת צדדים ליום 4.8.20.

23. בדיון מיום 4.8.20, ביקשה המבקשת לקבוע את התיק להוכחות, והתיק נקבע להוכחות בפעם השנייה ליום 19.10.20.

24. בדיון מיום 19.10.20, טרם החל הליך ההוכחות, המבקשת העלתה טענה מקדמית בקשר לחוקיותו של דוח העיסוק שהוגש לה. כמו כן, ביקשה לזמן שוטרת נוספת שהיתה במקום ולהעידה כעדת הגנה. לאחר מכן החל הליך ההוכחות בו העיד השוטר שערך את הדו"ח. בסיום פרשת התביעה, המבקשת ביקשה לדחות את הדיון על מנת לזמן את השוטרת המופיעה בדוח העיסוק. בית המשפט דחה להמשך הוכחות ופרשת הגנה ליום 27.1.21.

25. עקב מצב החירום ששרר במדינה בעקבות נגיף הקורונה, ובהחלטת בית המשפט, דיון ההוכחות שנקבע ליום 27.1.21 הומר לדיון תזכורת צדדים.

26. בדיון מיום 27.1.21 ביקשה המבקשת זיכוי ומחיקת כתב האישום. המשיבה טענה כי אין מקום בשלב זה לחזור מכתב האישום ומשכך מתבקש בית המשפט לקבוע להמשך דיון הוכחות. המשך דיון הוכחות ופרשת הגנה נקבע ליום 13.4.21.

27. בדיון מיום 13.4.21, הודיעה המבקשת כי זימנה את עדת ההגנה מטעמה וזו לא התייצבה, ועל כן מתבקשת דחייה. התביעה מצידה טענה כי ניתן לשמוע את עדות המבקשת ולזמן את העדה לדיון נדחה. המבקשת סירבה להעיד בדיון זה, ובית המשפט דחה את פרשת ההגנה ליום 1.6.21.

28. במקביל לדיון בהליך העיקרי מיום 13.4.21, הגישה המבקשת בקשה לעיון חוזר בהחלטתו של בית המשפט מיום 21.5.20, בה נדחתה בקשתה לדחיית מועד הדיון עד להעברת דוח העיסוק ומסמכים המצביעים על התנהלות השוטר במתן הדו"ח.

29. התביעה בתגובה טענה כי דו"ח העיסוק **הועבר לידה של המבקשת עוד ביום 19.10.20**, וכי המבקשת אף ביקשה להעיד את עורכת הדוח כעדת הגנה, ומכאן שלא ברורה בקשתה.

30. ביום 30.5.21, יומיים לפני מועד הדיון הקבוע בהליך העיקרי, הגישה המבקשת בקשת דחייה נוספת בשל אי המצאת דוח עיסוק וחיוב המשיבה בהוצאות. לטענת המבקשת, דו"ח העיסוק המלא לא הועבר לעיונה ועל כן היא מבקשת לדחות את הדיון עד להמצאתו. בהמשך לבקשה זו, בית המשפט המיר את מועד ההוכחות בתזכורת צדדים.

31. המבקשת לא התייצבה למועד הדיון שנקבע ליום 1.6.21, ולאחר טענות התביעה, ניתן פסק דין בהיעדר לפיו הוטל על המבקשת קנס בסך 200 ₪ בגין כתב האישום שהוגש כנגדה.

32. ביום 2.6.21, הגישה המבקשת בקשה לביטול פסק דין בהיעדר בשל עיוות דין ומשוא פנים. לטענתה, מזכירות בית המשפט עדכנה אותה שהדיון הקבוע ליום 1.6.21 מבוטל ולכן לא התייצבה לדיון.

33. ביום 23.6.21, בית המשפט הורה על ביטול פסק הדין שניתן בהיעדר, בכפוף לתשלום הוצאות בסך 250 ₪.

34. ביום 12.7.21, הגישה המבקשת בקשה לעיון חוזר בעניין ההוצאות שנקבעו לה בהחלטתו של בית המשפט מיום 23.6.21, ולאור התנגדות התביעה, בית המשפט קבע דיון במעמד הצדדים בבקשה זו ליום 16.11.21.

35. בדיון מיום 16.11.21, בית המשפט עמד על החלטתו מיום 23.6.21 בצינו כי בית המשפט אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיו.

36. המבקשת ערערה על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בהליך עפ"ת 67369-12-12. ביום 10.1.22 בית המשפט של הערעור קיבל את ערעורה, ביטל את הצורך בתשלום ההוצאות בסך 250 ₪ בגין אי הופעתה, וקבע כי התיק יוחזר לבית משפט קמא להמשיך ניהולו. עוד הדגיש בית המשפט של הערעור בהחלטתו כי לא נעלם מעינו הימשכות ההליכים וקבע כך: **"עסקינן בפרשה רבת הסתעפויות שמתחילה בדו"ח שנערך למערערת אי שם בשנת 2017 על עבירה קלה של נסיעה באופנוע על מדרכה, עבירה בה כפרה המערערת ומאז התנהלו באותה פרשה עשרות ישיבות... לדעתי, בשל הימשכות הסאגה כ"כ הרבה זמן, ראוי שבית משפט קמא יקבע מועד לתום ראיות ההגנה ולמתן פס"ד, הכל במועד אחד, כדי לסיים את הפרשה"** (עמ' 2, שורות 2-4, 26-28 לפסק הדין).

37. בעקבות החלטה זו של בית המשפט המחוזי, התיק נקבע לפרשת הגנה ליום 14.2.22.

38. ביום 13.2.22, ערב מועד ההוכחות הקבוע, המבקשת הגישה בקשת דחייה נוספת בטענה כי לא הצליחה לאתר את השוטרת, עדת ההגנה, על מנת לבצע לה את המסירה. כתוצאה מכך, דיון ההוכחות נדחה ליום 26.4.22.

39. בדיון מיום 26.4.22 נשמעה פרשת ההגנה בה העידו השוטרת והמבקשת, וכן נשמעו סיכומי הצדדים.

40. ביום 11.5.22, כ-4 שנים מיום הגשת כתב האישום, נתנה הכרעת דין בה זיכה בית המשפט את המבקשת מחמת הספק, בעבירה הנדונה.

הבקשה שלפניי:

41. ביום 14.12.22, כחצי שנה לאחר מתן הכרעת הדין המזכה, הגישה המבקשת בקשה להחזר הוצאות משפט לפי סעיף 80א לחוק העונשין (בבקשתה נכתב סעיף 80א לחוק סדר הדין הפלילי, אך כוונתה ככל

הנראה להוראות חוק העונשין), מאחר והמותב אשר דן בתיק פרש זה מכבר, הבקשה הועברה לעיון מותב זה.

42. בבקשה נטען כי לא היה יסוד לאשמה, כמו כן, ציינה כי המשיבה סירבה בכל תוקף לסגור את התיק על אף הסברים מפורטים ללא הועיל מצד המבקשת ומצד בית המשפט וכי היא גררה רגליים וסירבה ליתן מסמכים למרות צווים שיפוטניים. לאור כל אלה, ביקשה להורות על תשלום הוצאות המבקשת בסך 10,000 ₪.

43. ביום 11.1.23, המשיבה הגישה תגובתה בכתב בצינה כי לא קמה למבקשת אף אחת מעילות הסף הקבועות בחוק, ולאחר שהמבקשת לא ציינה מהי המסגרת הנורמטיבית החוקית בבקשתה, הרי שיש לדחות את בקשתה על הסף.

לפי תגובת המשיבה, התשתית הראייתית ערב הגשת כתב האישום אשר נסמכה על הודעת תשלום הקנס והדו"ח של השוטר שכתב את נסיבות הדברים ואת דברי המבקשת, הצדיקה הגשת כתב אישום והקימה מעבר לסיכוי סביר להרשעתה בדיון. עוד נטען כי לא קיימות נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת פיצוי לטובת המבקשת, וכי המבקשת לא הצביעה על אף נסיבה שכזו, ומכאן שיש לדחות את הבקשה.

דיון והכרעה:

44. הבקשה לחיוב המדינה בהוצאות מושתתת על סעיף 80 לחוק העונשין, וזו לשונה:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב1982 - בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור."

45. על פי הפסיקה, הכלל הוא שלא כל חזרה מאישום או זיכוי יובילו בהכרח לפסיקת פיצויים לנאשם או לחיוב המאשימה בהוצאות המשפט, אלא פסיקת פיצויים או הוצאות משפט מכוח סעיף זה, יכולה שתעשה אך ורק בהתקיימות של אחת משתי חלופות המנויות בסעיף, כאשר "לא היה יסוד להאשמה"; או בהתקיים "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". בהתקיים אחת משתי העילות האמורות יהיה בית המשפט רשאי, אך לא חייב, להורות על פסיקת פיצוי לזכות המבקש (ע"פ 11024/02 מנצור נ' מדינת ישראל, ע"פ 5923/07 שתיאווני נ' מדינת ישראל).

46. כפי שיובהר להלן, שתי החלופות הנ"ל לא מתקיימות בענייננו.

47. אשר לחלופה הראשונה, "לא היה יסוד לאשמה", נקבע כי יש לבחון באופן אובייקטיבי האם התשתית הראייתית שהונחה בפני התביעה הקימה "סיכוי סביר להרשעה", כלומר האם תובע סביר וזהיר היה מגיע

למסקנה שיש מקום להגשת כתב אישום. הרף שנקבע בפסיקה ביחס למבחן זה הוא מחמיר, במובן זה שיש צורך להוכיח כי מדובר במצבים חריגים במיוחד של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה או אי-סבירות מהותית ובולטת מצד התביעה (ראה ע"פ 5851/19 מדינת ישראל נ' אהוד אברג'ל (להלן: "עניין אברג'ל"), ע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, ע"פ 1986/22 רבינוביץ נ' מדינת ישראל).

48. בבקשתה להוצאות, טענה המבקשת כי היה ברור שאין יסוד לאשמה כאשר בית המשפט הציע לתביעה מספר פעמים לסגור את התיק, וחרף הסבריה כי מדובר בעבירה לכאורית במדרג נמוך שמהווה חוסר אינטרס ציבורי, התביעה לא עשתה כן, ולבסוף המבקשת זוכתה מאשמה.

49. הצעת בית המשפט לתביעה לחזור בה מכתב אישום או להגיע לפשרה עם נאשמים תלויה בנסיבות המקרה והיא עשויה לנבוע מטעמים אחרים כגון רצון ללכת לקראת הנאשם לפני משורת הדין, התחשבות בפגמים דיוניים שנפלו בהליך שאינם מובילים בהכרח לזיכוי וכיוצא בזה טעמים אחרים המשתנים ממקרה למקרה על פי נסיבותיו. אין בהצעה זו כדי להוכיח כי לא היה בסיס לאשמה. כמו כן, עצם העובדה שהמבקשת זוכתה מחמת הספק אין זה אומר שלא היה בסיס לאשמה. התביעה התבססה בהגשת כתב האישום על דו"ח הקנס שנרשם ע"י שוטר, בו פירט את פעולותיה של המבקשת וכן תגובתה לדו"ח זה. משכך, סברה המשיבה כי ישנן די ראיות לכאורה, וכן ישנו סיכוי סביר להרשעה ולהוכחת אשמתה של המבקשת בעבירה המיוחסת לה. התביעה לא פעלה בזדון, ברשלנות חמורה או באי סבירות קיצונית לאורך ההליך, ואף לא נטען כך. יתרה מכך, התביעה הגיבה לכל בקשותיה של המבקשת, העבירה לה את המסמכים הנדרשים וזימנה לחקירה את העדים הנדרשים, הכל כפי שהתבקש וכפי שעל תובע סביר לנהוג בהליך מעין זה. ראה לעניין זה, דבריו של כב' השופט ד' מינץ בעניין אברג'ל:

"..לעיתים עלול שיקול הדעת הראשוני של התביעה להתברר בדיעבד, לאחר שלב הבירור המשפטי, כשגוי. כמו כן, במקרים נוספים עלולות לחול התפתחויות ראייתיות בשלב המשפט המשנות את התמונה הראייתית שהייתה ידועה בפתיחת ההליך. ישנם גם מקרים שבהם עשוי בית המשפט להגיע למסקנה שונה מזו של התביעה באשר למסקנה המתבקשת ממכלול הראיות. ואולם, בכל המקרים האמורים לא יהיה בזיכוי הנאשם כשלעצמו כדי להצביע על כך שההחלטה להעמידו לדין מלכתחילה הייתה בלתי סבירה, בהינתן שבטרם קבלת ההחלטה נשקלו שיקולים עניינים ונערכה בדיקה קפדנית, מקיפה ומקצועית של חומר הראיות."
(עמ' 10, פסקה 15 לפסק הדין).

50. בענייננו, עמדה בפני התביעה תשתית ראייתית לכאורית שדי היה בה על מנת להגיש את כתב האישום ואף כדי לנהל את ההליך עצמו.

51. אשר לחלופה השנייה, "נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת פיצויים או הוצאות", על פי הפסיקה, ניתן לחלק חלופה זו לשלוש קטגוריות: נסיבות הנוגעות לאופן ניהולו של ההליך המשפטי עצמו, כגון משכו של

ההליך המשפטי; נסיבות הקשורות לטיב זיכוי של הנאשם; ונסיבותיו האישיות של הנאשם.

52. במקרה דנן, לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות המצדיקות קבלת אחת מהקטגוריות.

53. ראשית, אמנם משפטה של המבקשת התנהל כ-4 וחצי שנים, תקופה שאינה סבירה בשום קנה מידה להליך משפטי של ברירת משפט בדו"ח על סך 250 ₪. אך לפי סקירת השתלשלות האירועים בחלק המקדמי להחלטה זו, נראה כי בית המשפט נעתר לבקשות חוזרות ונשנות **מצידה של המבקשת** לדחיית הדיונים ולקבלת חומר חקירה שדרשה לצורך ניהול הגנתה (12 בקשות דחייה רק בהליך העיקרי). נוסף לכך, הגישה המבקשת עוד כ-11 בקשות שונות בדמות עיון חוזר; בקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ; בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ; בקשה להוצאת צו ביזיון בית משפט והוצאות; בקשה לעיכוב ביצוע; בקשה לזימון עד ועוד. יצוין, כי בית המשפט לא מלין על זכותה של המבקשת להליך משפטי הוגן, אך הצגת כמות הדחיות והבקשות אשר הגיעו מצידה של המבקשת ונענו בחיוב על ידי בית המשפט מעידות על כך שניתנה למבקשת הזדמנות מלאה לנהל את הגנתה כראות עיניה וכי הימשכות ההליכים נבעו בעיקר על פי בקשתה ולצורכיה בלבד.

בנקודה זו יוער כי המבקשת יכולה הייתה להגיש את כלל הבקשות ולמצות את ההידברות וההליכים המקדמיים בדחיות הראשונות שניתנו לה ביום 20.9.18 ועד ליום 14.2.19, וצר לבית המשפט שרק ביום הדיון לאחר דחייה של 5 חודשים העבירה המבקשת לתובע את הראיות מצידה, וכי במשך 4 שנים המשיכה להגיש בקשות שונות בהליך במקום להתרכז בניהול התיק גופו.

לא זו אף זו, במהלך הדיונים וכתגובות לבקשותיה החוזרות ונשנות בדבר קבלת דו"ח העיסוק של כותב הדו"ח, התביעה חזרה וטענה כי הדו"ח הוגש לה משכבר, וכי המבקשת אף ביססה עמדתה לאור הממצאים בדו"ח. עוד נראה כי בית המשפט חזר בהחלטותיו כי כל טענותיה ובקשותיה שייכות להליך העיקרי בשלב ההוכחות, ולכן תמוה בעיני העובדה כי המבקשת המשיכה להגיש בקשות "סרק", זאת במקום לקדם את הליך ההוכחות ולהעלות את השאלות בהליך העיקרי בחקירתו של כותב הדו"ח.

לאור האמור, לא ניתן לומר כי קיימות נסיבות הנוגעות לאופן ניהול המשפט מצד התביעה, המצדיקות היעדרות לבקשתה של המבקשת.

54. שנית, גם נסיבות הקשורות לטיב זיכוי של המבקשת לא מצדיקות היעדרות לבקשתה. בהקשר זה ישנה חשיבות לשאלה האם הזיכוי הוא "פוזיטיבי", קרי, נעשה תוך קביעה שהנאשם לא ביצע את העבירה שיוחסה לו, או שמא מדובר בזיכוי שאינו מעיד בהכרח על חפותו של הנאשם. המבקשת זוכתה מחמת הספק, שכן אין מדובר בזיכוי פוזיטיבי והוא אינו מהווה בסיס מובהק לפסיקת הוצאות.

55. שלישית, בעניין נסיבותיה האישיות של המבקשת, המבקשת לא הראתה כל נסיבה אישית אשר מצדיקה פסיקת הוצאות במקרה זה.

56. לאור האמור לעיל, הרי שגם החלופה השנייה לא מתקיימת בענייננו.

בעפ"ת 17614-03-23 מדינת ישראל נ' כהן פרד ניתן פסק דין יומיים טרם פרסום החלטה זו, בית המשפט המחוזי בתל אביב, כבוד השופט רענן יוסף, ביטל הוצאות אשר הוטלו על המדינה במקרה דומה, ואלו עיקרי הדברים: "ראשית, צודקת המדינה בערעורה שהכלל הוא אי תשלום הוצאות הגנה, זה הדין המצוי. יש דעות שהדין הרצוי הוא לשלם הוצאות ככל שנאשם זוכה, אבל כאמור זה לא הדין הקיים כיום.

שתי עילות על פי סעיף 80 לתשלום הוצאות - העילה הראשונה היא העילה שלא היה יסוד לאשמה. ללא ספק במקרה שלפנינו היה יסוד לאשמה. שוטר ראה אופנוע נוסע על המדרכה, המספר שרשם היה המספר של האופנוע הלא גנוב של המשיב. בית משפט קמא בפסק דינו בזכותו את המשיב בעניין זה נתן למשיב ליהנות מהספק. בכלל גם בפסק הדין אליו התייחסתי לעיל של כב' השופט דורנר, אחד השיקולים שיש לשקול בבוא בית משפט להחליט אם לפסוק פיצוי לנאשם, אם לאו, עומדת השאלה האם הזיכוי הוא זיכוי מוחלט או זיכוי מחמת הספק הסביר;

העילה האחרת לפסיקת הוצאות היא עילה של נסיבות אחרות המצדיקות זאת. לא מצאתי כל נסיבה מיוחדת בענייננו של המשיב שמצדיקה פסיקת הוצאות במקרה זה.

ענייננו של המשיב אינו שונה מעניינם של נאשמים רבים המזוכים בבתי המשפט, כן ירבו, שאין הצדקה על פי הדין הקיים היום לפסוק להם הוצאות. עוד אזכיר שעל פי פסיקת בית המשפט העליון, ההוצאות הנגרמות בדרך כלל לנאשמים בעבירות תעבורה הן על הרף הנמוך. בעבירות תעבורה בדרך כלל בית משפט לא נוטה לפסוק הוצאות לחובת המדינה, "

57. סיכומי של דבר, משלא עלה בידיה של המבקשת לשכנע כי מתקיימת בענייננו אחת מהעילות המנויות בסעיף 80 לחוק העונשין, הרי שאני דוחה את בקשתה.

זכות ערעור כחוק

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח אדר תשפ"ג, 21 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.